

CHRIS HARRISON

Head Over Heel

Seduced by Southern Italy

หลงเสน่ห์อิตาลีได้

คริส แฮร์ริสัน เขียน
พลอยแสง เอกญาติ แปล

อ่านอิตาลี

สารบัญ

คำทำของบาร์ซินี	11
สองวันในหนึ่งเดียว มัดตึนา—ยามเช้า	23
สองวันในหนึ่งเดียว เซรา—ยามเย็น	35
คริสโตเปอร์ อาริสซอน ที่มีตัวเอชนำหน้า	45
เทศกาลและงานศพ	66
แจ้งความ	83
ต้นไม้กวาด	96
ไสล่กรอกหนึ่งกิโลเมตร	118
ไม่เอาคนต่างชาติ...หรือคนใต้	135
เพลงรัก ร่องอก และบทสนทนา	149
สปาเกตตาดา คีนวันอาทิตย์	167
คัมปานิลิชโม—ห้องถื่นนิยม	182
ชีวิตหวานขม	194
รถคว้นสายเอเดรียติก	208
เป็ยชชาริมทะเล	228
ชาวต่างชาติประจำถื่น	243

ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าสามัญสำนึก	252
เฟรชชา	258
โปรเฟสเซอร์—คนอิตาลีที่ไม่ธรรมดา	277
ติดหิมะริมทะเล	291
หมู่บ้านชาวประมงเชื่อมโลกกว้าง	298
เวโร ออ ฟัลไซ?—ถูกหรือผิด	311
โจวานนี ยินดีต้อนรับ	320
ขาที่มีเส้นสาย	339
ศาลศาสนาของอิตาลี	355
คัดค้านได้ในแปดวัน	376
เจ้าสาวผู้เปียกปอนคือเจ้าสาวผู้โชคดี	388
หมายเหตุจากผู้เขียน	402
กิตติกรรมประกาศ	404
บรรณานุกรม	405
ศัพท์ภาษาอิตาลีในเล่ม	406

นี่เป็นการตัดสินใจที่บ้าที่สุดของผม แต่ถ้ามีโอกาสผมคงทำแบบเดิม
อีกล้านครั้ง เธอไม่เหลือทางเลือกให้ผม เธอทำให้ผมมีเงินมา นัยน์ตาสี
ชะเอมเทศ ผิวแบบชาวเมดิเตอร์เรเนียน แม้แต่เสียงเอ่ยชื่อเธอก็ยังเหมือน
คาถากระตุ้นเลือดบ้าทั่วร่างกายผม

ดันแยลา (Daniela) สะกดด้วยตัวแอลตัวเดียว เวลาพูดให้ยืมไป
ด้วย จึงจะออกเสียงได้ถูกต้อง เธออยู่ระหว่างการมาเยือนออสเตรเลียเป็น
ครั้งที่สองในรอบหกเดือน ซึ่งยังไม่บ่อยเท่าที่ใจเราต้องการ ดังนั้นผมจึง
ตอบตกลงอย่างง่ายดายที่โรงแรมในซิดนีย์ ขณะเธอยืนเปลือยกายอยู่ข้าง
หน้าต่างหลังจากจู่ๆ ก็เสียสมาธิจนขัดจังหวะสิ่งที่ผมหวังว่าจะยาวนาน
ตลอดไป เธอพูดด้วยเสียงเบาและราบเรียบโดยไม่หันมาจากทิวทัศน์ด้าน
นอกว่า “ไปอยู่กับฉันที่อิตาลีเถอะ”

ผมทำอะไรได้หลายอย่างสำหรับผู้หญิงที่น่าหลงใหลคนนี้ แต่การใช้
เหตุผลไม่ใช่หนึ่งในนั้น

ในหัวใจของมนุษย์ทุกคน
ไม่ว่าเกิดที่ไหน
ไม่ว่ามีการศึกษาหรือรสนิยมอย่างไร
จะมีมุมเล็ก ๆ มุมหนึ่งซึ่งเป็นอิตาลี
มุมที่รู้สึกว่าการอยู่ในกรอบเป็นเรื่องน่าเบื่อ
ภัยสงครามเป็นเรื่องน่ากลัว
ศีลธรรมที่เคร่งครัดเป็นเรื่องน่าอึดอัด
มุมที่รักศิลปะอันบันเทิงใจและไม่จริงจัง
ชื่นชมผู้กล้าตายเดี่ยวใจเด็ด
และฝันถึงการหลุดจากกฎระเบียบอันเคร่งครัดของชีวิต
ซึ่งไม่มีวันเป็นจริงได้

ลุยจี บาร์ซีนี

คำท้าของบาร์ซินี

ชายชราจากเมืองเนเปิลส์ก็มลงความงุ่มง่ามตรงเท้าทุกครั้งทีเครื่องบินตกหลุมอากาศ และตะโกนด้วยอาการตกอกตกใจว่า “ไม้เท้าของฉันอยู่ไหน” จนผมต้องหาส่งให้เขาทุกครั้ง ศีรษะล้านมีจุดฝ้าแดดและสวมอุปกรณ์ช่วยฟังที่ทำงานไม่ดี ผู้โดยสารข้างผมคนนี้ทำตัวน่ารักตั้งแต่เริ่มต้นเที่ยวบินสู่โรมตอนที่หลังคาเครื่องบินจัมโบ้ของเรารั่ว “ลา มาดอนนา!—พระแม่มารี่ทรงโปรด!” เขาอุทานพลางเอื้อมคว้าไม้เท้า และป้องกันตัวด้วยการเอาไม้เท้าทิ่มใส่หยดน้ำที่หยดลงมา

ภาพยนตร์เรื่อง *มิสเตอร์บีน* ซึ่งเอามาฉายซ้ำและภาพยนตร์ฮอลลีวูดนำเมื่อเรื่องอื่นๆ เป็นความบันเทิงบนเครื่องบินอย่างเป็นทางการอันเทียบไม่ได้เลยกับลูกเล่นที่เพื่อนร่วมทางของผมจัดมาแสดง เขาเป็นคนมีสีสัน เช่นเดียวกับจาโคโม ครูสอนภาษาอิตาลีของผม ผู้ที่ผมไปขลุกอยู่ด้วยทุกครั้งเมื่อว่างในช่วงหกเดือนนับตั้งแต่ต้นแยลามาเยือนออสเตรเลียครั้งแรก จาโคโมก็มาจากเนเปิลส์เช่นกัน เขาเป็นคนพิลึกติดตลก สอนภาษาอิตาลีให้ผมแบบตัวต่อตัวและไม่คิดเงินเมื่อได้ฟังเรื่องรักของผม โดยบอกว่า เป็นหน้าที่ของเขาในฐานะคนอิตาลีที่ต้องช่วย บทเรียนของเขายึดหลักความบันเทิงมากกว่าหลักไวยากรณ์ แต่การร้องคำกริยาเป็นเพลงตามเทปที่เขาให้ผมเอากลับไปฝึกที่บ้านก็เป็นวิธีอันยอดเยี่ยมที่ช่วยให้ผมจดจำได้ หลังจบบทเรียนสุดท้ายของเรา ขณะที่รถเมล์ซึ่งผมโดยสารอยู่ออกตัว เขาเดินบนทางเท้าหน้าโรงเรียนกลางเมืองซิดนีย์พลางตะโกนว่า “*บัวนาฟอร์ตุนา!—โชคดีนะ!*” ดูเหมือนเขาจะเป็นตัวอย่างในชีวิตจริงของคำพูดที่ออร์สัน เวลส์ประกาศก้องว่า ในอิตาลีมีนักแสดงที่มีพรสวรรค์มากกว่า 50 ล้านคน ส่วนพวกที่ไม่เอาไหนจะเห็นแต่บนเวทีและในภาพยนตร์เท่านั้น

หนึ่งสัปดาห์หลังจากนั้น ผมก็มาใช้หนังสือเป็นร่วม และจับไวน์ที่เพื่อน

ชาวเนเปิลส์คนนั้นคะยั้นคะยอจะเลี้ยงผมก่อนจะรู้ว่ามันฟรี ส่วนเขาเติมแก้วตัวเองไม่หยุด แม้ว่าจะด้วยน้ำ โดยเอาแก้วไปรองน้ำที่หยดลงมา เขาแนะนำตัวว่าชื่อ เอาเรลิโอ และถามผมด้วยเสียงดังแบบคนหูตึงว่า ผมจะไปอิตาลีทำไม ทำให้ผมต้องตะโกนตอบไปตามมารยาท นั่นก็หมายความว่าผู้โดยสารรอบตัวเราต่างพลอยต้องมารู้เรื่องคันแฉลาไปด้วย ชื่อของเธอสะกดด้วยแอลตัวเดียว และต้องขี้มไปได้ด้วยขณะพูดจึงจะออกเสียงได้ถูกต้อง

“ชื่อของเธอเป็นเหมือนคาถากระตุ่นเลือดบ้าทั่วร่างผม” ผมขอสารภาพว่าขโมยประโยคนี้มาจากเจมส์ จอยซ์ ผมคิดว่าจอยซ์คงไม่ขัดข้องในเมื่อเขาเองก็มีส่วนทำให้ผมได้พบคันแฉลา ผมเคยเรียน ยูลิสซีส และวรรณกรรมอื่นๆ ของไอร์แลนด์สมัยเรียนอยู่มหาวิทยาลัยในซิดนีย์ ผมเลยออกเดินทางจากลอนดอนซึ่งต่อมากลายเป็นที่พำนักของผม เพื่อข้ามทะเลไอริชไปนั่งดื่มในผับบาร์ที่บรรดาตัวละครชาวดับลินตัวโปรดของผมไป

จอห์นนี่ ฟ็อกซ์สเป็นผับเก่าแก่แต่มีชีวิตชีวาอยู่บนภูเขาเหนือดับลิน ครั้งหนึ่งเคยเป็นที่พบปะของผู้นำการปฏิวัติไอริช ภายในตกแต่งด้วยไม้ และอัดแน่นด้วยสิ่งของมีเสน่ห์ ตั้งแต่ถังน้ำมันเปล่าไปจนถึงโครงเตียงเหล็ก ระหว่างจิบเบียร์กินเนสชาวดับลินดื่มด่ำกับมนตร์เสน่ห์แบบชนบท ซึ่งทำให้นึกถึงบ้านเกิด ประวัติศาสตร์ และไอร์แลนด์

ผับแห่งนี้คับคั่งด้วยนักดื่มยามค่ำ เพดานต่ำและไม่สม่ำเสมอกักควันบุหรีให้ลอยวนเหนือศีรษะของเรา ในขณะที่หมอกลอยม้วนมารวมตัวนอกหน้าต่าง ในสภาพภูมิอากาศตามแบบฉบับของไอริชนี้ ผมมีความสุขไปกับ การฆ่าเวลาตามแบบฉบับของไอริชเช่นกัน อยู่ในไอร์แลนด์ไม่นานจะสังเกตเห็นความเชื่อมโยงระหว่างอากาศกับงานอดิเรกประจำชาติ ยิ่งกว่านั้น ชาวไอริชบางคนยังจะบอกเราว่า ฟองสีขาอันเป็นลักษณะเด่นของเบียร์กินเนส นั่นคือเมฆที่ลอยต่ำนั่นเอง

ประตูไม้ของผับเหวี่ยงเปิดเสียงดังเอี้ยดยาวนาน และทำให้อากาศหนาวเย็นสดชื่นพัดวูบเข้ามาในร้าน บรรดานักดื่มตื่นจากอาการเฉื่อยชา หายมึนและซึมกะทือ เมื่อคำคินหนาวเย็นของดับลินถูกฤดูร้อนแห่ง

เมดิเตอร์เรเนียนพัดหายไป

เธอเคลื่อนไหวด้วยท่วงท่าสง่างาม เช่นคลื่นที่ซัดอย่างชุ่มชื้นแต่ทรงพลังเพราะเดินทางมาไกล เธอตรงมาทางบาร์ มีเพื่อนสามคนเดินตามทางที่เธอแหวกให้ เธอดูผึ่งผาย มั่นใจ บอบบาง สวยแปลก เธอคือความหลงใหลใฝ่ฝันครั้งแรกและครั้งสุดท้ายของผม เส้นผมสีดำมันขลับยาวตรงลงมาเคลือบไหล่ สะท้อนแสงซึ่งทำให้เธอดูผุดผาด ผิวสีทองแดงของเธอเข้มแต่ดูจะไม่ยอมให้เงาดำมากล้ำกรายได้ แม้กระทั่งที่คอของเธอ ปรักายอ่อนางของเพชรก็ยังขับไล่เงามืด เธอคือส่วนผสมอันน่าลุ่มหลงของผิวเนื้อและแพรรรณ เส้นห้ทางเพศฉายผ่านเสื้อผ้าอันเรียบง่าย เสื้อกล้ามสีดำเรียบๆ เผยกล้ามเนื้อไหล่นวลเนียนซึ่งนำหน้าของเสื้อแจ็กเกตที่พาดอยู่บนแขนทำให้มันกระตุกเล็กน้อย เหมือนสายพิณสั้นไหว และดวงตาของเธอก็เป็นสีเดียวกับของเหลวที่ผมดื่มอยู่ตอนที่เธอเดินเข้ามา หากแต่เป็นเฉดสีที่ลึกและเข้มกว่า การปรากฏตัวของเธอทำให้ผมหยุดดื่มไปชั่วคราว

นอกเหนือจากเจมส์ จอยซ์แล้ว ผมยังติดหนึ่อร์เธอร์ กิเนสส์ที่ทำให้ผมได้รู้จักดันแผลา เขาคือผู้คิดค้นของเหลวสีดำคลุมเครือซึ่งแท้จริงคือสีแดงทับทิมนี้โดยไม่ได้ตั้งใจ เมื่อเห็นครั้งแรกมันดูเหมือนน้ำมันหล่อลื่นเครื่องยนต์มากกว่าเครื่องดื่มกระชับมิตร จนกระทั่งคุณเสพมันเข้าสู่กระแสเลือดโลกก็จะเปลี่ยนสี

ดันแผลาสั่งเครื่องดื่มโดยชี้ไปยังสิ่งทีคนอื่น ๆ กำลังดื่มกัน การออกเสียงชื่อเบียร์อันหลากหลายนั้นยากเกินไปแม้สำหรับโฆษกของกลุ่มสตรีอิตาลีสี่คนที่มาพักร้อน สาวๆ อีกสามคนพูดภาษาอังกฤษไม่ได้เลย และรีบสั่งโค้กเพื่อกลบเกลื่อนความขลาด เพราะอย่างน้อยก็มีสีสน်ใกล้เคียงกัน แต่ดันแผลาผู้ปล่อยตัวตามสบายกว่าเพื่อนซี้มายังแก้วของผมซึ่งมีเครื่องดื่มอยู่ครึ่งแก้ว... และก่อนหน้านั้นผมมองว่าเหลือแค่ครึ่งแก้ว ทำให้บาร์เทนเดอร์ตรงไปยังที่กีดเบียร์กินเนส *ปรอนโต—ทันที* และส่งผมไปยังบ้านเธอที่อิตาลีตอนใต้ในอีกหนึ่งปีต่อมา

วลีภาษาอิตาลีหนึ่งเดียวที่ผมรู้จักในตอนนั้นคงทำให้ผมโดนตบแน่ ถ้าโง่พอที่จะพูดออกไป โชคดีที่ดันแผลาพูดภาษาอังกฤษได้ค่อนข้างดี

ถึงจะไม่คล่องแต่อย่างน้อยเธอก็เข้าใจคนอื่น และทำให้คนอื่นเข้าใจเธอได้ มีบางครั้งที่เราต้องฟังพจนานุกรมฉบับพกพาของเธอเพื่อให้การสนทนาครั้งแรกสิ้นไหล แต่การแสดงออกบางอย่างไม่จำเป็นต้องแปล และหลายชั่วโมงต่อมา ขณะยืนอยู่ริมแม่น้ำลิฟฟี่สีถ่านหินของดับลิน เราก็แลกเปลี่ยนบทสนทนาที่ละเอียดอ่อนที่สุด ซึ่งสื่อสารได้มากมายโดยไม่ต้องเอ่ยคำใด

ฉันใช้เวลาเหลือเวลาอีกหนึ่งวันก่อนกลับอิตาลี และระหว่างสถานที่ท่องเที่ยวในดับลินกับห้องพักของผมที่โรงแรม เราก็อัดกิจกรรมต่างๆ ลงไปในวันนั้นมากเท่าที่จอยซ์อัดลงไปในวันที่ 16 เดือนมิถุนายนหรือวัน ‘บลูมส์ เดย์’ ในเรื่อง *ยูลิสซีส* วันที่เขาเองก็ตกหลุมรักเช่นกัน แต่เมื่อชั่วโมงต่างๆ ผ่านไปอย่างรวดเร็ว เราจึงครุ่นคิดถึงระยะห่างระหว่างโลกของเธอกับโลกของผม เธอบอกว่าทนรอให้ทวีปเลื่อนพาเรามาเจอกันไม่ไหว ผมชอบคำพูดนี้ และรอไม่ไหวเช่นกัน

ผมมองจนเมฆดำกลืนเครื่องบินลำที่เธอโดยสารไป จากนั้นผมก็ขึ้นเรือข้ามทะเลไอริชอันเกรี้ยวกราดซึ่งถูกคลื่นสาดซัดไปมาเหมือนคนเมาเพื่อเดินทางกลับลอนดอน

ต่อมาไม่นานผมกลับบ้านที่ออสเตรเลีย ความหวังว่าจะได้เจอฉันอีกครั้งยังคงเลือนราง อีกตั้งสี่เดือนกว่าที่ฉันจะมาซิดนีย์เป็นครั้งแรก ตอนคริสต์มาส แม้ญาติผู้ห่วยโยจนเกินเหตุบางคนจะถูกทำให้เข้าใจผิดว่าเธอไปออสเตรเลียแทนที่จะเป็นออสเตรเลียก็ตาม หากไม่นับการมาเยือนในช่วงอีสเตอร์หลังจากนั้น (เป็นการเดินทางไปเยือนเวียนนาอีกครั้งในความคิดของลุงๆ ป้าๆ) เวลาที่ล่วงเลยมาจนถึงเดือนมิถุนายน หรือหนึ่งปีหลังเหตุการณ์ที่พับจอหนังนี้ ฟ็อกซ์สกว่าที่ผมจะได้มาเล่าเรื่องนี้ให้ชายหูหนวกผู้กำลังรอน้ำที่หยดจากหลังคาเครื่องบินด้วยแก้วไวน์

เมื่อพ้นจากออสเตรเลียและการอาบน้ำฝักบัวแบบไม่ได้ตั้งใจแล้ว ผมตัดสินใจอ่านหนังสือเพราะไม่ต้องใช้แทนร่มอีกต่อไป ลุยจิ บาร์ซีนิเป็นนักข่าวชาวอิตาลีผู้เขียนสิ่งที่นักวิจารณ์หลายคนถือเป็นภาพสะท้อนที่เที่ยงตรงที่สุดของประเทศอิตาลีและคนอิตาลี เมื่อพิจารณาสัญชาติของ

ผู้เขียนแล้ว *The Italians* ก็ถือว่าเป็นกลาง และกล้าตำหนิตัวเองอย่าง
ห้าวหาญ เป็นความเข้าใจเชิงลึกต่อวิถีชีวิตแบบอิตาลีที่น่าตื่นใจ แต่ถ้าผมได้
อ่านก่อนรับคำชวนของดันแยลา ผมอาจไม่ตอบตกลงเร็วขนาดนั้นก็เป็นได้

ตั้งแต่เริ่มต้น บาร์ซีนีทำให้ผมลังเลเกี่ยวกับการเดินทางไปบ้านเกิดของ
เขา เขาดูเหมือนสิ่งที่เห็นว่าเป็นความหลงใหลลมๆ แล้งๆ ที่ผู้ชายต่างชาติ
มีต่อผู้หญิงอิตาลี “หลงผู้หญิงมากเสียจนบ่อยครั้งก็สูญเสียความสามารถ
ในการพูดและตัดสินใจอย่างมีเหตุผล” ตามความเห็นของเขาแล้ว ผม
เป็นเพียงหนุ่มหน้าโง่เลือดร้อนอีกรายที่หลงเสน่ห์ “ชายาวได้รูป ใบหน้า
ดงามขี้เล่น หน้าอกที่ไม่เป็นรองใคร และบั้นท้ายที่ขยับประสานกันเหมือน
แมนโดลินคู่” ของ *ซิญญอรินา—หญิงสาว* สำหรับบาร์ซีนีแล้ว ผู้หญิงอิตาลี
เป็นสิ่งมีชีวิตที่ยั่วอารมณ์ ซึ่งชาวต่างชาติหน้ามิดตามัว “แทบจะพูดด้วย
ไม่รู้เรื่อง และอาจทำให้พวกเขาเสียความน่าเชื่อถือ และไร้สุขหากเธอ
กลายเป็นภรรยาของพวกเขา” เอ้อ ก็ปัดันครับ ช่วยหันหัวเครื่องบินกลับไป
ทางเดิมได้ไหมครับ

หลังจากตกตะลึงในช่วงแรก และดื่มไวน์ไปอีกหลายอีก ผมตัดสินใจ
ถือเอาถ้อยคำของบาร์ซีนีเป็นคำท้ามากกว่าคำเตือน อย่างไรก็ตามเสียเขาก็
เพียงแต่ชี้ชัดในสิ่งที่ผมรู้อยู่แล้ว ผมรู้ว่าความสัมพันธ์ของผมกับดันแยลา
เป็นเรื่องเสี่ยง แต่ก็พร้อมจะรับความเสี่ยงนั้นและไม่ต้องรอให้บาร์ซีนี
มาบอกว่าความหลงใหลย่อมเสื่อมคลายลงได้

ผมยอมเสี่ยงเพื่อความรัก และมองหาการผจญภัยในช่วงเวลาที่ผม
น่าจะมุงมั่นกับอาชีพนักข่าว ผมเคยเขียนบทความให้นิตยสารกีฬาของ
ออสเตรเลียและบรรณาธิการก็เสนองานให้อีก เมื่อผมบอกเขากำลังจะ
ย้ายไปอยู่อิตาลีเขาถึงกับช็อก “ตามผู้หญิงไปงั้นหรือ” ก็เขาไม่เคยเห็น
ดวงตาของเธอนี้ บาร์ซีนีก็เช่นกัน

พ่อแม่ของผมเคยเห็นดวงตาของเธอ และสนับสนุนให้ผมไป
พวกท่านเองก็ชอบผจญภัย ตอนผมอายุได้เจ็ดขวบ พวกท่านลาออกจาก
งานที่ดีมาก และพาครอบครัวของเราซึ่งมีสมาชิกห้าคนย้ายไปอยู่อังกฤษ
เป็นเวลาสองปีเพื่อให้พ่อของผมได้ฝึกอบรมเพื่อเป็นครูตามหลักสูตรของ

ชไตเนอร์¹ เพิ่มเติม แต่นั่นคือซัสเซ็กส์ พวกเขาพูดภาษาเดียวกับคนท้องถิ่น นี่คืออิตาลี ผมไม่ได้พูดภาษาเดียวกับพวกเขา กระนั้นพ่อแม่ไม่เคยพูดอะไรในแง่ลบเกี่ยวกับการตัดสินใจของผม ผมคิดว่าพวกท่านคงรู้ตั้งแต่ต้นว่า ดันแยลาเป็นคนพิเศษ และถึงขั้นออกค่าตัวเครื่องบินแบบเที่ยวเดียวให้ผมเสียด้วยซ้ำ บางทีผมควรจะเคืองนะ! บาร์ซีนีและบรรณาธิการของผมอาจไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่ผมทำ แต่พ่อแม่ของผมเห็นด้วยแน่นอน

เมื่อเดือนผมให้อยู่ห่างจากดันแยลาแล้ว บาร์ซีนีเดินทางมาด้วย การเดือนผมให้อยู่ห่างจากอิตาลี โดยวิจารณ์ประเทศของตน และชี้ว่านักท่องเที่ยววาดภาพผิดๆ เกี่ยวกับชีวิตจริงในอิตาลี การมาเยือนประเทศหนึ่งกับการอาศัยอยู่ในประเทศนั้นต่างกันคนละโลก แต่บาร์ซีนีบอกสำหรับอิตาลีแล้ว ความแตกต่างดังกล่าวถือว่าสุดขีด ถึงขั้นที่ว่า “วิถีชีวิตแบบอิตาลีไม่ถือเป็นความสำเร็จ ยกเว้นในสายตาของนักท่องเที่ยวที่มาเยือนแบบชั่วครู่ชั่วยาม”

นี่ไม่ใช่การเดินทางไปอิตาลีครั้งแรกของผม ผมเคยไปหลายครั้งแล้ว และก็เหมือนนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่ติดใจประเทศนี้ ผมหลงรักวิถีชีวิตที่มีสีสันของอิตาลี ผมไปเที่ยวในฤดูร้อน ได้ไปเยือนโรม ฟลอเรนซ์ และเวนิส ตระการตากับความหรูหราของมหาวิหารเซนต์ปีเตอร์ เดินเล่นชมความงดงามแบบผสมผสานของสะพาน *ปอนเต เวคคิโอ* และยอมจ่ายแพงเกินเหตุเพื่อนั่งเรือคอนโดลาล่องแกรนด์คาแนล ทุกครั้งผมลาจากอิตาลีอย่างไม่เต็มใจนัก สาบานว่าอยากใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางศิลปะเหล่านี้ และไม่เคยคาดคิดแม้เพียงนิดว่า วันหนึ่งจะมีโอกาสดังกล่าว

แต่สำหรับบาร์ซีนีแล้ว ผมติดกับดักซึ่งเล่นงานนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ อันเกิดจากการที่เราตัดสินอิตาลีจากเครื่องประทีนโคมในฤดูร้อน อันที่จริง คำว่าเครื่องสำอางในภาษาอิตาลีคือ *ตรุกโค* มีความหมายตรงตัวว่า ‘เล่ห์กล’ บาร์ซีนีอ้างว่าวิถีชีวิตแบบอิตาลีจริงๆ นั้นเศร้าระทมมากกว่าจะงดงาม ทั้งเสื่อมโทรม อยุติธรรม ที่มเขลา และไร้สุข มีโศกนาฏกรรมด่ามิดแทรกอยู่ในทุกประเพณีอันมีสีสัน เขาเขียนไว้ว่า “คงถือเป็นความสำเร็จได้บ้าง

¹ Rudolf Steiner นักปรัชญาและนักการศึกษาชาวออสเตรีย ผู้ให้กำเนิดปรัชญาการศึกษาวอลดอร์ฟ (1861-1925) – ผู้แปล

หากอย่างน้อยมันทำให้คนอิตาลีมีความสุข แต่มันไม่ได้เป็นอย่างนั้น”

แต่คราวนี้ผมไม่ใช่พนักงานเที่ยวแล้ว ผมมีทั้งใบอนุญาตให้พำนักอาศัย และงานในตำแหน่งนักเขียนโฆษณาอยู่ที่บริษัทโฆษณาแห่งหนึ่งในมิลาน ดันแอสลาเป็นผู้จัดการทั้งหมดให้ นี่ไม่ได้หมายความว่าผมต้องอยู่อิตาลีไปตลอดกาล แต่อยู่ได้นานเท่าที่ใจปรารถนา คราวนี้ผมจะได้เห็นอิตาลีจริงๆ และคนอิตาลีแท้ๆ โดยมีความรักที่มีต่อดันแอสลาเป็นหน้าต่างเปิดสู่โลกของเธอ และในเมื่อผมจะได้อยู่ต่อหลังจากดวงอาทิตย์ในฤดูร้อนตก ผมก็จะได้รับเสียที่ว่า บาร์ซินีเป็นทูตที่ไม่ได้เรื่อง หรือเป็นนักสังเกตการณ์ผู้มีพรสวรรค์กันแน่ แต่ก่อนจะย้ายไปมิลานซึ่งอยู่ทางเหนือ ผมจะได้ใช้เวลาวันหยุดฤดูร้อนสองเดือนกับดันแอสลาทางใต้

ผมปิดหนังสือ และคุยกับเอาเรลิโอผู้ยืนย่นบางเรื่องที่บาร์ซินีบอกเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างการมาเที่ยวอิตาลีกับการใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น เขาใช้ทั้งภาษาอังกฤษแบบงูๆ ปลาๆ กับภาษาอิตาลีที่ลื่นไหลเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับเกาะอิสเกียบ้านเกิดของเขา รวมถึงตอนที่เขากับลุงเมื่อหน้ากับน้ำประปาที่ไม่พอใช้ แบบที่เอาเรลิโอเรียกว่าเหมือน “*โคสติปาโต—น้ำประปาท้องผูก*” จึงตามช่างประปามาหาสาเหตุ พวกเขาทุบผนัง และไล่ดูไปตามท่อน้ำจนถึงท่อหลัก จึงพบระบบผันน้ำที่ตัดแปลงอย่างหยาบๆ ซึ่งส่งน้ำไปยังคฤหาสน์แห่งหนึ่งก่อน แล้วตามด้วยโรงแรมอีกแห่ง จนเหลือน้ำเพียงกะปริงกะปรอยให้ชาวบ้าน

ผมนึกสงสัยว่ามีนักท่องเที่ยวต่างชาติที่คนๆ ไปเยือนเกาะอิสเกียแล้วพักผ่อนอย่างมีความสุขสองสามวันในโรงแรมเห็นแก่ตัว ชมทิวทัศน์มหัศจรรย์ของอ่าวเนเปิลส์ และในขณะที่ดื่มด่ำอยู่ในห้องพักรับแดดอุ่นนั้น ก็ตัดสินใจว่า พวกเขาคงใช้ชีวิตในอิตาลีได้อย่างมีความสุข ในขณะที่คนท้องถิ่นผู้หัวเสียและถูกลืมนองเงาผนังบ้านเหมือนนักโทษแหกคุก

“คุณทนได้ยังไง” ผมถามเอาเรลิโอ ด้วยรู้ว่าเขาเดินทางกลับอิตาลีหลังจากไปเยี่ยมครอบครัวในเมลเบิร์น และหากต้องการก็มีทางเลือกอื่นนอกจากอิสเกีย “คุณไม่อยากจะอยู่ประเทศที่ไม่มีเรื่องแบบนั้นหรอกหรือ”

“อัสโซลูตาเมนเต เนอะ—*ไม่ได้ขาด*” เขาตอบ “อิสเกียคือบ้านของผม

อิล มาเร มิ ปาร์ลา—ท้องทะเลพูดคุยกับผม”

เมื่อไฟสัญญาณให้คาดเข็มขัดสว่างขึ้นและกัปตันประกาศเรื่องสภาพอากาศแปรปรวน ผมก็ส่งไม้เท้าให้เขาและสั่งเครื่องดื่มมาอีก เราฝ่าพายุลมในคำตื้นนั้นด้วยเครื่องยนต์ไอพ่นและไวน์จากอบส์ครีก คำทำของบาร์ซีนีใกล้เข้ามาในอัตราเร็วสี่สิบกิโลเมตรที่ไม่ราบรื่นต่อนาที เพื่อนผู้คิดถึงบ้านชนแก้วกับผมเพื่อดื่มให้มิตรภาพและอวยพรให้โชคดี จากนั้นก็หัวเราะลั่นเมื่อผมบอกเขาว่า ให้บาร์ซีนีลงนรกไปเถอะ กัปตันครับ เดินเครื่องเต็มที่แล้ว!

“รู้เลยว่ากลับมาถึงอิตาลีแล้ว!” ผู้โดยสารที่ลงจากเครื่องบินคนหนึ่งร้องลั่นขณะพยายามสนทนาแข่งเสียงเครื่องยนต์ของเครื่องบินจัมโบ้สัญชาติปาเลสไตน์ เรยีนอยู่บนพื้นลาดยางของสนามบินเลโอนาร์โด ดา วินชีที่โรม หลังจากเสียเวลารอให้เครื่องบินแห่งอยู่ที่กรุงเทพฯ และมาถึงอิตาลีช้าไปสี่ชั่วโมงกว่า จึงทำให้เราหมดสิทธิ์ใช้ทางเชื่อมเข้าสู่ตัวอาคาร เรารวมตัวกันอยู่ใต้ปีกเครื่องบินระหว่างรอรถบัสมารับไปส่งที่อาคารผู้โดยสาร ในขณะที่ผู้หญิงท่าทางกระสับกระส่ายคนหนึ่งถือวิทยุสื่อสารเดินวนรอบๆ เราเหมือนสุนัขเลี้ยงแกะ คอยตะโกนว่า “ห้ามสูบบุหรี่! ห้ามสูบบุหรี่! เจ้าหน้าที่กำลังเติมน้ำมันให้เครื่องบินทางซ้ายมือพวกคุณอยู่นะ!”

จากกรุงโรมผมต้องนั่งเครื่องบินต่อไปอีกหนึ่งชั่วโมงสู่เมืองบรินดิซี ซึ่งเป็นท่าอากาศยานที่อยู่ทางใต้สุดบนส่วนสั้นรองเท้าบูตของแผนที่อิตาลี แต่เนื่องจากความล่าช้าทำให้ผมต่อเครื่องไม่ทัน และตอนนี้ก็มีเวลาอีกแค่ 40 นาทีเพื่อหาอาคารผู้โดยสารภายในประเทศ และขึ้นเครื่องบินเที่ยวที่สองในไม่กี่เที่ยวของวันสู่เมืองหน้าด่านทะเลเอเดรียติก

หลังจากซักไซ้ถามทางจากตำรวจที่ยืนสูบบุหรี่อยู่หน้าป้าย ‘ห้ามสูบบุหรี่’ (ผมขอถ่ายรูป แต่เขาตอบว่าห้ามถ่ายรูปในสนามบิน ลืมนึกถึงความย้อนแย้งของตัวเองไปเสียอย่างนั้น) ผมก็เจอเคาน์เตอร์เช็คอินสำหรับผู้โดยสารที่ต้องเปลี่ยนเครื่อง และเจอจาดอรองเรื่องที่นั่งกับตัวแทนสายการบินอิตาลีในชุดสูทสีเขียวดผู้ไม่ยินดียินร้าย ผมมาถึงจุดตรวจหนังสือเดินทางซึ่งไม่มีเจ้าหน้าที่ประจำอยู่ในสภาพที่ดูไม่จัดหลังจากเดินทาง

มาสามสิบชั่วโมง ผู้โดยสารอีกคนซึ่งเห็นได้ชัดว่ามีความรู้เรื่องท้องถิ่น และเร่งรีบพอๆ กันเดินหายไปทางประตูด้านข้างแล้วกลับมาพร้อมตำราวงสองนายที่ทำท่าไม่เต็มใจนัก พวกเขาล้อเลียนความรีบร้อนอันเด่นชัดของเราด้วยการจงใจทำตัวไม่เร่งรีบ

ชุดเครื่องแบบซึ่งประกอบด้วยเข็มขัดพลาสติกสีขาวกับช่องใส่ปืนคาดทับเสื้อนอกสีน้ำเงินหูซึ่งทำให้เกิดความรู้สึกทั้งน่าเกรงขามทั้งน่าขำเป็นส่วนผสมระหว่างซูเปอร์ฮีโร่กับคนพาเด็กข้ามถนน ตำรวจทั้งสองนายนี้ไม่รับรู้ถึงการดำรงอยู่ของเราแม้แต่น้อย พวกเขาเปิดหนังสือเดินทางของเราอย่างไม่ใส่ใจ เหลือบมองหนังสือเดินทางของผมแบบผ่านๆ จนไม่รู้ว่ามันกลับหัว แล้วเดินจากไปอย่างเชื่องช้าเช่นเดียวกับตอนมา หลังจากเตรียมเอกสารที่จำเป็นอยู่หลายเดือน การเดินทางเข้าประเทศอิตาลีของผมไม่ถูกตั้งคำถามใดๆ ไม่มีการตรวจสอบ และไม่มีการรับรู้ เพราะไม่ประทับตราที่ต้องประทับบนหนังสือเดินทาง หลายสัปดาห์หลังจากนี้ ความซุ่ยของพวกเขาก็จะก่อปัญหาใหญ่ให้ผมที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง

ยังเหลือเวลาอีก 20 นาทีก่อนถึงเวลาขึ้นเครื่อง ผมเจอประตูขึ้นเครื่องแล้ว และไปนั่งอยู่ในกลุ่มผู้โดยสารที่หลากหลาย มีทั้งแม่ชี บาทหลวง เด็กๆ เจ้าหมาใส่กรอก ทีมฟุตบอลเยาวชน นักท่องเที่ยว และคนที่กำลังจะกลับบ้าน ชายอ้วนคนหนึ่งสวมชุดสูทสีน้ำตาลเข้มอ่านหนังสือพิมพ์สี่ชมพูและสูบซิการ์มวนโตอยู่ใต้ป้าย ‘ห้ามสูบบุหรี่’ เช่นเดียวกับตำรวจนายนั้น เพราะป้ายดังกล่าวระบุเรียกค่าปรับจำนวนน้อยกว่าราคานูหรีหนึ่งซองด้วยซ้ำ

เสียงประกาศบอกว่ามีการเปลี่ยนประตูขึ้นเครื่อง ผู้โดยสารส่วนใหญ่จึงย้ายไปยังที่นั่งรอแห่งใหม่ สลับกับกลุ่มที่จะเดินทางไปเวนิส ครู่ต่อมาเราก็สลับที่นั่งอีกครั้งกับผู้โดยสารที่จะไปปาแลร์โม และหลังจากนั้นอีกครั้งกับผู้ที่จะเดินทางไปตูริน และแล้วการประกาศครั้งที่สี่ก็พากกลุ่มที่นั่งงของเรากลับมายังประตูขึ้นเครื่องแห่งเดิมด้วยความรู้สึกเหมือนถูกแกล้งปั่นหัว ผมเจอชายอ้วนคนเดิมยังคงสูบซิการ์ ยื่นหน้าเข้าไปในหนังสือพิมพ์เหลือเชื่อมากที่หนังสือพิมพ์ไม่ยกใหม่เป็นรู

การประกาศครั้งต่อมาแจ้งผู้โดยสารว่า เทียบบินของเราจะล่าช้าไปมาก

และเนื่องจากต้องเปลี่ยนเครื่องบินลำใหม่ทำให้หมายเลขที่นั่งและบัตรผ่านขึ้นเครื่องไม่ตรงกัน ดังนั้นเราจะเลือกที่นั่งได้ตามใจชอบ トラバドที่ไม่ใช่ที่นั่งนักบิน

หนึ่งชั่วโมงถัดมา รถบัสอีกคันก็มารับเราไปขึ้นเครื่อง ผู้โดยสารชาวอิตาลีรายหนึ่งอุทานว่า “มีแต่ในอิตาลีนี้แหละที่ฉันซื้อตั๋วเครื่องบินแล้วได้นั่งรถบัส!” ซึ่งเหมือนเป็นการป่าวประกาศมากกว่าการบอกเล่า ทุกคนได้ยินแต่ไม่มีใครสะดุ้งสะเทือน ยกเว้นผม ชาวต่างชาติผู้ยู่ผิดที่ผิดทาง ซึ่งตอนนั้นยังไม่คุ้นเคยกับนิสัยชอบวิพากษ์วิจารณ์ในสถานที่พลุกพล่านของชาวอิตาลี ซึ่งคนพูดอยากบ่นมากกว่าอยากแก้ปัญหา

รถบัสของเราแล่นไปบนทางขับซึ่งตัดใจเข้าไปมาบนผืนหญ้าที่ถูกแสงอาทิตย์เผาจนเป็นสีเหลือง มุ่งหน้าสู่เครื่องบินหน้าตาโบราณ รุ่นเอ็มดี 80 ซึ่งจอดตากแดดอยู่บนรันเวย์ท่ามกลางความร้อนต้นฤดูร้อน อยู่ๆ ผู้โดยสารข้างหน้าผมก็หยุดกะทันหันที่ขั้นบนสุดของบันไดเคลื่อนที่สำหรับขึ้นเครื่อง จากนั้นก็มองไปยังตัวสนามบินซึ่งร้อนอบอ้าว “*ซิญญูอรา!*—คุณผู้หญิงครับ!” เขาตะโกนเรียกหญิงสาวตัวแทนสายการบินอิตาลีเลียที่อยู่ใหม่ใต้จุกเครื่องบิน “ที่ผมเห็นอยู่ตรงทางขับนั่นคือกระเป๋าดูเดินทางใช่ใหมครับ” แล้วก็ใช่จริง ๆ กระเป๋าดูเดินทางสีน้ำเงินโดดเด่นอยู่พบบนพื้นลาดยางเหมือนศพโดนรถชนห่างออกไปราว 40 เมตร สาวอิตาลีเลียติดเครื่องรถเฟียตแพนด้าคันจ้อยของเธอ แล้วเล่นฉิวไปยังกระเป๋าดูเดินทางใบที่หลงอยู่ “ไม่ใช่ของผมก็แล้วไป” ชายคนที่เห็นมันพูดขณะที่เราเดินตามกันเข้าไปในห้องโดยสาร เรพพร้อมแล้วสำหรับทุกอย่าง

ผมเลือกที่นั่งริมหน้าต่างซึ่งมองเห็นพื้นลาดยางได้ชัดเจน หญิงวัยกลางคนผู้หนึ่งเป็นลมอยู่ตรงนั้นหลังลงจากรถบัส ลูกสาวอายุน้อยของเธอทำให้คนมองมากขึ้นด้วยการกอดแม่ร้องไห้ราวกับเธอเสียชีวิตไปแล้ว เจ้าหน้าที่พยาบาลมาถึงได้ปีกเครื่องบิน และประกาศว่าผู้หญิงคนนั้นไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่ากลัวเครื่องบิน ก่อนจะจัดการให้ทั้งคู่ขึ้นเครื่อง

ขณะที่เครื่องบินแล่นไปยังรันเวย์ ผมก็สังเกตเห็นแมงมุมตัวหนึ่งที่หน้าต่าง ความอยู่รอดของมันเสี่ยงต่อความอยู่รอดของผม การที่มันมี

อาหารกินแสดงว่าหน้าตางนี้ไม่ใช่หน้าตางที่ปิดผนึกแน่นแบบที่อากาศเข้าไม่ได้ แต่ผมไม่มีทั้งคำศัพท์และอารมณ์อยากจะเปิดโปงเจ้าตัวแปดขาที่แอบขึ้นเครื่องมานี้ เห็นได้ชัดว่ามันอยู่ในนี้มาสักพักแล้ว และถึงเครื่องบินลำนี้จะเก่ามากแต่ก็ดูเหมือนจะบินสั้นๆ ได้อีกสักเที่ยว

เครื่องยนต์พาเราเห็นฟ้าราวกับตัวเบาเท่าขนนก เรือใบในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนลอดผ่านไปใต้ปีก ในขณะที่เดียวกันเจ้าแมงมุมก็รอดักแมลงที่ผ่านมา และเก็บแต้มสะสมไมล์การเดินทางไปด้วย

เสียงปรบมือดังก้องเมื่อเครื่องบินของเราลงสู่รันเวย์ในเมืองบรินดิซีซึ่งอยู่ห่างจากอันดราโนไปทางทิศเหนือประมาณ 80 กิโลเมตร อันดราโนคือเมืองที่ผมพยายามนึกภาพมาเกือบปี และดันแยลาทีดูกระวนกระวายอยากให้ผมได้มาเห็นพอๆ กัน ขณะก้าวจากพื้นลาดยางเข้าไปในตัวสนามบินเล็กจิ๋ว เธอก็กระโดดข้ามแนวกันเข้ามาในพื้นที่ ‘เฉพาะผู้โดยสาร’ หลบไปลิตซีออตโต—เจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งจับอยู่ เธอต้อนรับผมอย่างดูดีมีชนิดที่หากผู้มาเยือนทุกคนได้รับการต้อนรับเช่นนี้อิตาลีก็คงได้ยกกระดับจากประเทศที่มีผู้มาเยือนมากที่สุดอันดับสามในโลกมาเป็นอันดับหนึ่งอย่างไรคู่แ่ง หลังแยกจากกันมาสามเดือนคนรอบข้างก็ดูไร้ความหมาย ริมฝีปากที่หิวกระหายช่างอ่อนนุ่ม เราหลับตาและใช้ลมหายใจร่วมกัน ผมกอดเธอและซุดกระโปรงฤดูร้อนของเธอไว้

สายพานเริ่มเคลื่อนเสียงดัง ผู้โดยสารรอสัมภาระด้วยความกังวลเมื่อนึกถึงกระเป๋าเดินทางที่หลงอยู่ในโรม “รถเข็นสักคันก็ไม่มี!” ชายผู้สวมสูทลินินกับแว่นกันแดดอาร์มานีร้อง “คนเหนือ” ดันแยลากระซิบ “จากปาโดวา ฉันรู้จากสำเนียงของเขา” ผมมารู้ในภายหลังว่ามีความเป็นปฏิปักษ์กันอย่างรุนแรงระหว่างอิตาลีตอนเหนือกับตอนใต้ ซึ่งดันแยลาจะต้องเผชิญด้วยตัวเองเมื่อเราย้ายไปมิลานหลังจากนี้ แต่ทั้งหมดที่ผมรู้ในตอนนั้นก็คือความเห็นของผู้ชายคนนั้นทั้งโอหังและเที่ยงตรง

ถ้าพวกคุณอยากลักลอบขนอะไรสักอย่างผ่านด่านศุลกากรอิตาลี ให้บินมาลงสนามบินทางใต้ที่ห่างไกลด้วยเที่ยวบินที่ลงจอดตอนพักเที่ยง เพราะช่วงเวลานั้นพนักงานสนามบินผู้ไม่อาจนอนพักกลางวันอย่างเป็นทางการ

ทางการได้จะทำงานเหมือนถูกตั้งโปรแกรมอัตโนมัติ ไม่ต่างจากเครื่องบินที่คุณโดยสารมา จากนั้นก็ให้ดินแยลมารีบพวกคุณ แขนของเธอโอบอยู่รอบคอผมและเปี่ยมด้วยความมั่นใจอย่างที่ผมทิ้ง เพราะตามกฎหมายแล้ว เธอไม่ควรเข้ามาอยู่ตรงนี้ได้ด้วยซ้ำ ดินแยลาห้ามพนักงานสุลกากรผู้ไม่โกนหนวดเคราและไม่สวมเครื่องแบบขณะที่เขากำลังปฏิบัติหน้าที่ “ในนี้ไม่มีอะไรให้คุณตรวจหรอก” เธอพูดห้วนๆ พลางพาผมออกไปขึ้นรถแล้วต้อนรับผมอย่างเร้าร้อนในรถต่อ

“อย่าทำแบบนั้นในประเทศของผมเด็ดขาดนะ” ผมเตือนเธอระหว่างเดินทางบนถนนสู่อันตราโน ขณะที่เธอขับฉวัดเฉวียนโดยไม่สนใจคนขับรถคันอื่นที่ความต้องการของพวกเขาไม่แรงค่วนเท่าของเรา

“เราแค่อุปกันนะคะ”

“ไม่ใช่ ที่คุณทำกับเจ้าหน้าที่สุลกากรนะ”

“วา แบนะ—ก็ได้” เธอตอบอย่างเชื่อฟังเพราะรู้ว่ายังเร็วเกินไปที่ผมจะเข้าใจว่า แม้เธอไม่รู้ว่ามีอะไรในกระเป๋าของผมบ้าง เธอก็ไม่ได้เสียงอะไรเลย หลังจากเที่ยวบินของผมสนามบินที่เงียบเหงาแห่งนี้ก็จะเหมือนปิดไปตลอดช่วงบ่าย และขณะที่เจ้าหน้าที่สุลกากรเข้ามาตรวจสอบกระเป๋านั้น ที่จริงเขาอยากกลับบ้านไปกินพาสตามากกว่าตรวจค้นชุดชั้นในของผม การกระทำบุ่มบ่ามของดินแยลาเพียงแต่ช่วยประหยัดเวลาให้พวกเราทุกคน กฎเกณฑ์ชีวิตแบบเดิมๆ เปลี่ยนไปแล้วดังที่บาร์ซินีบอกไว้

หลังจากวายน้ำยามค่าที่ทำเรือแล้ว ดินแยลาก็พาผมเข้านอน และถึงแม้เธอจะพยายามดึงดูความสนใจ ผมก็หลับเป็นตาย ครบหนึ่งปีพอดีที่คั่นระหว่างวันนั้นที่เราเคยพยายามยึดให้ยาวนานที่สุดเหมือน ‘บลูมส์เดย์’ กับวันนี้ที่ผ่านไปไม่เร็วพอแม้ว่าจะอยากไปถึงปลายทางเร็วๆ แม้ไม่ได้ตั้งใจ แต่ก็ดูเหมือนจะแฝงนัย การเดินทางสู่อันตราโนของผม ซึ่งอาจจะไม่เกิดขึ้นถ้าจอยซ์ไม่ดึงดูดิให้ไปดับลินด้วย ยูลิซซีส์ ของเขา ตรงกับวันที่ 16 มิถุนายนพอดี แต่การผจญภัยของผมเพิ่งจะเริ่มต้นขึ้นเท่านั้น